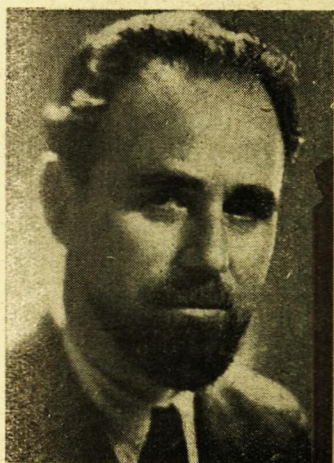

Нашиятъ градъ

Напустнахъ го преди много години. Юноша бѣхъ, когато свѣтътъ ме поами и азъ оставихъ родното си гнѣздо. И тръгнахъ да търся късмета и щастието си, като момъкътъ въ приказкитѣ на златното детинство.

Годинитѣ лѣтѣха. Много беди и неволи прошумѣха надъ буйната ми глава. Но азъ не клюмнахъ, не свихъ рѣще. Все чакахъ да срѣщна добрия старецъ, който ще ми даде ключа на златния палатъ.

И той ми го даде и пжтя ми показа. И единъ день азъ осѣмнахъ въ него. О, чудо, азъ се върнахъ въ златния палатъ на

моего детинство, споменитѣ за което винаги топлѣха сърдцето ми. И отведъ ме посрѣщнаха милитѣ образа на палатитѣ безгрижни години. Тѣ ме приветствуваха, милваха душата ми, утихнала сега като кжпано дете. Шепнеха на ухото ми, пѣха веселитѣ детски пѣснички отъ онова далечно време. И ме водѣха навсѣкжде, кждето нѣкога моитѣ боси крачета сж скачали и лудували.

Предъ мене затрептѣха образитѣ и картинитѣ отъ първитѣ ми стѣпки до деня, когато като малка птичка излетѣхъ отъ родното си гнѣздо. Лентата на най-хубавия филмъ преминаваше предъ овлажнѣлитѣ ми очи, отъ които капѣха сълзитѣ на най-чистата радостъ, която съмъ изпиталъ досега въ живота си.

Най-напредъ ме посрещна варосаната бѣла кжщичка, забулена въ меката зеленина на овошкитѣ. Азъ колѣничихъ въ дворчето и цѣлунахъ земята, на която за първи пжтъ